

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8SŽk/18/2018
Identifikačné číslo spisu: 3016200293
Dátum vydania rozhodnutia: 16.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3016200293.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom predsedníčky senátu senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobkyne: B. C. I., R. U. E. V. XXX/XX, D., zastúpená: advokátkou JUDr. Tijanou Čečezovou, so sídlom Drieňová 76/17, Bratislava, proti sťažovateľovi (pôvodne žalovaný): Technické služby mesta Prievidza, s. r. o. so sídlom Košovská 1, Prievidza, IČO: 31 579 183, zastúpený: advokátom JUDr. Romanom Henčelom, o sídlom G. Švéniho 8, Prievidza, v konaní o preskúmanie zákonnosti opatrení žalovaného č. 46/012/2016/Bk zo dňa 02.02.2016 v spojení s rozhodnutím žalovaného č. 7/001/2016/Bk zo dňa 11.01.2016, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/92/2016-59 zo dňa 02. mája 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11S/92/2016-59 zo dňa 02. mája 2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej v texte rozsudku len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 11S/92/2016-59 zo dňa 02. mája 2017 zrušil rozhodnutie žalovaného č. 46/012/2016/Bk zo dňa 02.02.2016 v spojení s rozhodnutím žalovaného č. 7/001/2016/Bk zo dňa 11.01.2016 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žalovaný v odpovedi na žiadosť žalobkyne o vydanie rezidentskej karty - obyvateľ pod č. 7/001/2016/Bk zo dňa 11.01.2016 zastúpený konateľom oznámil žalobkyni, že jej žiadosti nemôžu vyhovieť, pretože nespĺnila podmienky stanovené v § 6 ods. 3 písm. b/ VZN Mesta Prievidza č. 153/2014 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom území mesta Prievidza, keď k žiadosti nepredložila technický preukaz, z ktorého by vyplývalo, že je vlastníkom alebo držiteľom predmetného vozidla. Na odvolanie žalobkyne odpovedal žalovaný dňa 02.02.2016 pod č. 46/012/2016/Bk a zotrval na svojom pôvodnom odmietavom stanovisku a zdôraznil, že z technického preukazu k vozidlu musí vyplývať, že žalobkyňa je jeho vlastníkom alebo držiteľom.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že z predloženého osvedčenia o evidencii vozidla Toyota s EČ BL 667IO, ku ktorému žalobkyňa žiadala vydanie rezidentskej karty od žalovaného nevyplývalo, že by žalobkyňa bola v ňom zapísaná ako spoluvlastníčka alebo držiteľka. Nakoľko VZN Mesta Prievidza č.

153/2014 v § 6 podmieňuje vydanie karty predložením technického preukazu vozidla, v ktorom je žalobkyňa uvedená ako vlastníčka vozidla alebo ako jeho držiteľka, žalovaný v postavení prvostupňového a súčasne odvolacieho orgánu jej žiadosti nevyhovel. Žalovaný svoje oprávnenie rozhodnúť o žiadosti žalobkyne o vydanie rezidentskej karty - obyvateľ založil na splnomocnení, ktoré mu vyplýva zo VZN Mesta Prievidza č. 153/2014, (konkrétne § 6 ods. 3), a ktoré zase odkazuje na § 6a cestného zákona. Dotknutá právna úprava sa zmiňuje o práve žalovaného zabezpečiť prevádzku parkovacích miest. Podľa úvahy krajského súdu sa tým rozumie len oblasť technického a materiálneho zabezpečenia prevádzky parkovacích miest na účely organizovania dopravy v obci. V tomto zmysle splnomocnenie prevádzkovateľa vydávať parkovacie karty (§6 ods. 3 VZN) treba vykladať len ako možnosť fakticky vydať žiadateľovi ním požadovanú parkovaciu kartu, ale až potom, ako o podanej žiadosti za zákonných podmienok rozhodne právomocný orgán verejnej správy, ktorým môže byť len Mesto Prievidza ako správca miestnych komunikácií. V prejednávanej príhode mal preto žalovaný žiadosť o vydanie parkovacej karty postúpiť na rozhodnutie Mestu Prievidza. To by o nej v rámci svojej zákonnej právomoci rozhodlo a žalovaný ako technicko-materiálny realizátor by v prípade pozitívneho rozhodnutia mesta Prievidza následne fyzicky vydal a odovzdal parkovaciu kartu žalobkyňi, čím by fakticky realizoval svoje oprávnenie prevádzkovateľa parkovacích miest.

3. Vzhľadom na prezentované úvahy krajský súd dospel k právnomu záveru, že žalovaný tým, že sám už v prvom stupni rozhodol o žiadosti žalobkyne o vydanie parkovacej karty, konal mimo rámec svojich oprávnení, pretože ním vydané opatrenie označené ako odpoveď na žiadosť o vydanie rezidentskej karty - obyvateľ vydal v rozpore so zákonným splnomocnením orgán, ktorý na to nebol zo zákona oprávnený. Po prieskume oboch napadnutých opatrení krajský súd tiež zistil, že o odvolaní žalobkyne proti opatreniu žalovaného rozhodoval opäť žalovaný, teda ten istý subjekt, ktorý vydal prvostupňové opatrenie. Týmto postupom žalovaný zaťažil svoje konanie závažným procesným pochybením, ktoré pre porušenie princípu dvojinstančnosti konania malo za následok nezákonnosť žalobou napadnutého druhostupňového opatrenia.

4. Nakoľko krajský súd pri prieskume zákonnosti napadnutých opatrení prijal záver, že boli vydané v rozpore so zákonom (§ 191 ods. 1 písm. b/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej len „S. s. p.“), z ktorého dôvodu obe trpia vadou nezákonnosti, krajský súd preskúmané opatrenia zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie (§ 191 ods. 3 písm. a/ v spojení s ods. 4 S. s. p.), v ktorom zaviazal žalovaného povinnosťou postúpiť žiadosť žalobkyne Mestu Prievidza na rozhodnutie o nej.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenia

5. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalovaný kasačnú sťažnosť v ktorej uviedol, že rozsudok krajského súdu je nezákonný. Sťažovateľ zotrval na tvrdení, s ktorým sa nestotožnil krajský súd, že rozhodnutia (opatrenia), ktorých sa žalobkyňa domáha v predmetnom konaní zrušiť nie sú rozhodnutia vydané orgánom verejnej správy v správnom konaní. Nestotožňuje sa s odôvodnením napadnutého rozsudku v tom, že žalovaný rozhodol o žiadosti žalobkyne tak v prvom stupni, ako aj v druhom stupni sám, čím malo dôjsť podľa krajského súdu k porušeniu dvojinstančnosti konania.

6. Sťažovateľ uviedol, že pokiaľ by si krajský súd zabezpečil stanovisko Mesta Prievidza tak by zistil, že žalovaný vykonával len technické a materiálne zabezpečenie prevádzky parkovacích miest na účely organizovania dopravy v obci. Zároveň by zistil, že medzi Mestom Prievidza a žalovaným je v súvislosti s prevádzkou parkovacích miest uzatvorená len Nájomná zmluva, ktorej predmetom je nájom

spevnených plôch určených na dočasné parkovanie v jednotlivých parkovacích zónach mesta, pričom ich zmluvný vzťah, z ktorého by vyplývalo prenesenie právomocí Mesta Prievidza týkajúcich sa rozhodovania o pridelení, resp. odmietnutí vydania tzv. rezidentských kariet - obyvateľ, alebo iných rozhodovaní v tejto oblasti nebol uzatvorený. Žalovaný pri podaní žiadosti konkrétnym žiadateľom len skúma, či žiadateľ spĺňa podmienky vymedzené VZN Mesta Prievidza č. 153/2014. Pokiaľ zistí, že tieto podmienky nie sú splnené oznámi to žiadateľovi. Podanie žalobkyne, aj keď bolo označené ako odvolanie, žalovaný za odvolanie nepovažoval, ale skôr za sťažnosť proti postupu zamestnanca, ktorý oznámil žalovanej nesplnenie podmienok na vydanie rezidentskej karty - obyvateľ. Konateľ žalovaného teda postup zamestnanca potvrdil.

7. Sťažovateľ ďalej konštatoval, že je právnickou osobou a má za to, že na neho nebol prenesený výkon verejnej správy Mestom Prievidza v oblasti parkovania na území mesta, ale len materiálne technické zabezpečenie parkovania. Vzhľadom k tomu, nemôže byť jeho konanie voči žalobkyni vo veci žiadosti o vydanie tzv. rezidentskej karty považované za rozhodovanie orgánu verejnej správy. Sťažovateľ je toho názoru, že pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že bolo porušené jej subjektívne právo konaním žalovaného, mala sa obrátiť priamo na Mesto Prievidza, ktoré by o jej žiadosti rozhodlo, už ako orgán verejnej správy.

8. Vzhľadom k uvedenému podľa sťažovateľa krajský súd vo veci rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, preto navrhol, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadrila žalobkyňa a uviedla, že žalovaný pri skúmaní podmienok pre vydanie RK-O posudzuje text všeobecne záväzného právneho predpisu, VZN mesta Prievidza č. 153/2014, tento text interpretuje a aplikuje na skutkový stav osvedčený na základe podkladov, ktorými sú žiadosť o vydanie RK-O, občiansky preukaz, technický preukaz vozidla. Ide teda o právom upravený postup, ktorého výsledkom je priznanie určitého práva konkrétnej osobe. Z pohľadu žalobkyne pri takomto postupe žalovaný vystupuje ako mocenský orgán, ktorý v oblasti verejnej správy vydáva individuálne správne akty v podobe RK-O. Súhlasí však s tým, že žalovaný nie je orgánom verejnej správy. Z toho dôvodu mal vec žalovaný predložiť na rozhodnutie mestu Prievidza, a nie sám o nej rozhodnúť v prvom ako aj v druhom stupni. Podľa žalobkyne bol žalovaný ustanovením § 6 VZN poverený aj prijímaním žiadostí o vydanie RK-O, preto sa domnieva, že postup na základe ktorého podala žiadosť žalovanému bol v súlade s VZN. Žalobkyňa nesúhlasí s tvrdením žalovaného o tom, že je súkromnou právnickou osobou. Ako vyplýva z výpisu z obchodného registra jediným spoločníkom podieľajúcim sa na základnom imaní žalovaného je mesto Prievidza, a teda imanie žalovaného je tvorené verejnými zdrojmi financovania.

10. Podľa názoru žalobkyne VZN nedáva jednoznačnú odpoveď na otázku, aké je postavenie žalovaného. S poukazom na rozhodnutie NS SR 1Sžo/28/2009 konštatuje, že bolo povinnosťou žalovaného aplikovať aspoň princíp dobrej správy vyvinutím snahy vedúcej k tomu, aby žiadosť o vydanie RK-O bola riadne právne posúdená, čo mohol žalovaný splniť jej postúpením príslušnému správne orgánu, pokiaľ nemal za to, že je kompetentný o nej rozhodovať. Preto navrhla, aby kasačný súd zamietol kasačnú sťažnosť žalovaného ako nedôvodnú.

III.

Konanie na kasačnom súde

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej „kasačný súd alebo najvyšší súd“) konajúci ako kasačný súd v zmysle § 438 ods. 2 SSP preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktorému predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia 16. mája 2019 bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

www.nsud.sk (§ 137 odsek 2 a a3 SSP).

12. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

(2) Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

13. Podľa § 3 ods. 1 SSP na účely tohto zákona sa rozumie

a) administratívnym konaním postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov,

b) rozhodnutím orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie považovaný podľa osobitného predpisu a zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka,

c) opatrením orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorým sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté,

14. Podľa § 4 SSP orgánmi verejnej správy sa na účely tohto zákona rozumejú

a) orgány štátnej správy,

b) orgány územnej samosprávy, ktorými sú obce, mestá, a v hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave a v meste Košice mestské časti a samosprávne kraje,

c) orgány záujmovej samosprávy, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy,

d) právnické osoby a fyzické osoby, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy,

e) štátne orgány, iné orgány alebo subjekty, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy.

15. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

16. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

17. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

18. Podľa § 3d ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (ďalej len cestný zákon) miestne komunikácie sú vo vlastníctve obcí.

19. Podľa § 3d ods. 5 písm. d/ cestného zákona právu pozemných komunikácií vykonávajú ak ide o prejazdne úseky ciest vo vlastníctve obce, o miestne komunikácie a účelové komunikácie vo vlastníctve obce - obce, prípadne právnické osoby nimi na tento účel založené alebo zriadené. ,

20. Podľa § 6 a ods. 1 - 3 cestného zákona na účely organizovania dopravy na území obce môže obec ustanoviť všeobecne záväzným nariadením úseky miestnych komunikácií na dočasné parkovanie motorových vozidiel (ďalej len "parkovacie miesta"), ak sa tým neohrozí bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky alebo iný verejný záujem. Parkovacie miesta musia byť označené zvislými a vodorovnými dopravnými značkami. Vo všeobecne záväznom nariadení obec ustanoví spôsob zabezpečenia prevádzky parkovacích miest, výšku úhrady za dočasné parkovanie motorových vozidiel podľa osobitného predpisu, 2r) spôsob jej platenia a spôsob preukázania jej zaplatenia.

(2) Prevádzkou parkovacích miest podľa odseku 1 môže obec poveriť aj inú právnickú osobu ako v § 3d ods. 5 písm. d). Na úpravu vzťahov medzi obcou a poverenou právnickou osobou sa vzťahuje osobitný predpis. 2s) Ak prevádzku parkovacích miest zabezpečuje právnická osoba poverená obcou, tak všeobecne záväzné nariadenie obce podľa odseku 1 ustanoví aj podmienky a rozsah prevádzky parkovacích miest a spôsob určenia odplaty poverenej právnickej osoby za prevádzku parkovacích miest.

(3) Výnos úhrad za dočasné parkovanie motorových vozidiel je príjmom obce; to neplatí, ak je prevádzka parkovacích miest zabezpečovaná podľa odseku 2, keď predmetný výnos úhrad za dočasné parkovanie je príjmom na prevádzku parkovacích miest poverenej právnickej osoby.

21. Predmetom posúdenia kasačnej sťažnosti, ktorú podal sťažovateľ (pôvodne žalovaný) je právoplatný rozsudok Krajského súdu v Trenčíne pod č.k. 11S/92/2016-59 zo dňa 02. mája 2017, ktorým rozsudkom správny súd zrušil „ rozhodnutie žalovaného č. 46/012/2016Bk zo dňa 02. februára 2016 ako aj rozhodnutie žalovaného č. 7/001/2106/Bk zo dňa 11. januára 2016 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie”.

22. Z obsahu spisového materiálu kasačný súd zistil, že žalobkyňa žiadosťou zo dňa 03.01.2016 žiadala žalovaného o vystavenie rezidentskej karty - v zmysle § 6 os. 1 VZN mesta Prievidza č. 153/2014 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom území mesta Prievidza.

23. Dňa 11.01.2016 žalovaný žalobkyni odpovedal listom, ktorý bol označený ako „odpoveď na žiadosť o vydanie rezidentskej karty“, v ktorom žalovaný zamietol túto žiadosť s odôvodnením, že žalobkyňa ku žiadosti nepredložila technický preukaz vozidla, z ktorého by vyplývalo, že táto je vlastníkom resp. držiteľom predmetného vozidla podľa § 6 ods. 3 VZN. Následne listom zo dňa 23.01.2016 ktoré žalobkyňa označila ako odvolanie voči odpovedi na žiadosť, žalobkyňa žiadala žalovaného o preskúmanie žiadosti zo dňa 03.01.2016.

24. Žalovaný prostredníctvom konateľa spoločnosti odpovedal žalobkyni listom zo dňa 02.02.2016, pričom v ňom uviedol, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, nakoľko nespĺnila podmienky uvedené v § 6 ods. 3 písm. b/ VZN Mesta Prievidza č. 153/2014 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom území mesta Prievidza a to konkrétne, že k žiadosti nepredložila technický preukaz vozidla, z ktorého by vyplývalo, že je vlastníkom, resp. držiteľom predmetného vozidla.

25. Sťažovateľ ako žalovaný v pôvodnom konaní v kasačnej sťažnosti predovšetkým namietal nesprávne právne posúdenie veci, s tým, že v predmetnom prípade v prejednávanej veci nejde o rozhodnutia (opatrenia) vydané orgánom verejnej správy v správnom konaní. Žalovaný mal za to, že vykonával len technické a materiálne zabezpečenie prevádzky parkovacích miest na účely organizovania dopravy v

obci, pričom poukazoval na to, že medzi mestom Prievidza a žalovaným je v súvislosti s prevádzkou parkovacích miest uzatvorená len nájomná zmluva, ktorej predmetom je nájom spevnených plôch určených na dočasné parkovanie v jednotlivých parkovacích zónach mesta. Namietal tiež, že iný zmluvný vzťah, z ktorého by vyplývalo prenesenie právomoci mesta Prievidza, týkajúce sa rozhodovania vo veci pridelenia, resp. odmietnutia vydania tzv. rezidenčných kariet - obyvateľ, alebo iných rozhodovaní v tejto oblasti nebol uzatvorený. Žalovaný mal za to, že v súvislosti s vydaním resp. nevydaním rezidentskej karty - obyvateľ vo vzťahu k žalobkyni nevystupuje ako orgán verejnej správy a toto konanie nie je správnym konaním.

26. Správne súdnictvo je originálnou právomocou v rámci všeobecného súdnictva a nepatrí do tzv. civilného súdnictva. Právna úprava právomoci súdov v správnom súdnictve vyplýva z čl. 142 Ústavy Slovenskej republiky.

27. Právny poriadok definuje rozsah právomoci správneho súdnictva ustanovením § 6 Správneho súdneho poriadku - zákona č. 162/2015 Z.z.. Právomoc správnych súdov v správnom súdnom konaní, obdobne ako civilných súdov v civilnom konaní sporovom i mimosporovom je súhrnom oprávnenia a povinnosti súdu, tzv. decíznej (rozhodovacej) povahy na základe princípov taxatívnej enumerácie vo vzťahu k jednotlivým druhom konaní.

28. Článok 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vymedzuje právo na ochranu pre každého, kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánov verejnej správy. Takejto ochrany sa môže domáhať každý prostredníctvom správneho súdu za zákonom vymedzených podmienok.

29. Správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a opatrení orgánov verejnej správy bez rozdielu, či boli vydané v oblasti verejnej správy alebo aj v oblasti súkromnoprávných vzťahov. Správne súdy ďalej preskúmajú iné zásahy orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánu verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených zákonom.

30. Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky druhej vety, z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

31. Predmetom prieskumu v rámci správneho súdnictva budú len také správne akty a činnosť orgánov verejnej správy, ktoré sú realizované pri výkone pôsobnosti v oblasti verejnej správy. Je potrebné si uvedomiť, že nie každý akt alebo postup orgánu verejnej správy je vykonávaný v rámci jeho verejnoprávnej pôsobnosti. Verejnoprávnu pôsobnosť možno zjednodušene vymedziť ako zákonom ustanovené vrchnostenské oprávnenie orgánu verejnej správy rozhodovať o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických a právnických osôb, resp. tieto normatívne určovať. Pojem rozhodovať pritom zahŕňa v sebe nielen vydávanie rozhodnutí, ale i opatrení orgánov verejnej správy, pričom normatívna nariadenia pôsobnosť je vo vzťahu k správnomu súdnictvu ohraničená len na vydávanie všeobecne záväzných nariadení orgánmi územnej samosprávy. Verejnoprávna rovina je premietnutá do legálneho vymedzenia administratívneho konania, ktorým sa rozumie len taký postup orgánu verejnej správy, ktorý sa vzťahuje na výkon jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy.

32. V § 3 ods. 1 pís. a) Správneho súdneho poriadku je vymedzený pojem „administratívne konanie“. Týmto sa rozumie postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov. Pôjde, tak ako už bolo povedané o taký postup, ktorý má vrchnostenský charakter, pri ktorom je orgán verejnej správy vo vzťahu k fyzickým a právnickým osobám v nadradenej pozícii. Práve z tejto pozície orgán rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických a právnických osôb alebo ich rozsah normatívne určuje. Musí pritom ísť o pôsobnosť zákonom výslovne určenú ako verejnoprávnu.

33. Pojem rozhodnutie orgánu verejnej správy je vymedzený v § 3 ods. 1 pís. b) Správneho súdneho

poriadku. Rozhodnutie je definované prostredníctvom procesu prijatia, formy a právnych účinkov. Z hľadiska procesu prijatia je rozhodnutie výsledkom administratívneho konania. Forma je základným kritériom pre odlišenie rozhodnutia orgánu verejnej správy od opatrenia tohto orgánu. Právne účinky rozhodnutia spočívajú buď vo vzniku, zmene, alebo zániku práv, právom chránených záujmoch alebo povinností, ich deklarácii alebo priamom dotyku. § 3 ods. 1 pís. c) SSP vymedzuje pojem opatrenie orgánu verejnej správy.

34. § 4 Správneho súdneho poriadku vymedzuje definíciu pojmu orgánu verejnej správy na účely tohto zákona pod písmenami a/ až e/. Právomoc správnych súdov je vymedzená v § 6 Správneho súdneho poriadku podľa ktorého správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Ustanovenie § 7 SSP negatívne vymedzuje právomoc správnych súdov, teda ustanovuje čo správne sudy nepreskúmajú, pričom tento výpočet nie je úplný.

35. Predmet prieskumu správnych súdov v § 6 ods. 1 SSP je vymedzený predmetom prieskumu a skúmanej otázky. Predmetom prieskumu sú rozhodnutia, opatrenia, iné zásahy, nečinnosť orgánov verejnej správy a ďalšie veci ustanovené zákonom týkajúce sa činnosti orgánov verejnej správy. Spoločným menovateľom všetkých týchto predmetov prieskumu je, že ide o výsledky konania, resp. nekonania orgánov verejnej správy pri výkone verejnej správy. Od toto elementárneho vyjadrenia predmetu prieskumu možno potom odvodiť prvé základné vymedzenie toho, čo správne sudy nepreskúmajú, a to právne a iné akty či úkony, ktoré nie sú výsledkom výkonu verejnej správy, resp. tie právne akty orgánov verejnej správy, ktoré nie sú výsledkom výkonu verejnej správy a v ktorých teda absentuje vrchnostenský vzťah medzi orgánom verejnej správy a adresátom daného aktu. Práve z uvedenej axiomy pritom možno odvodiť nedostatok právomoci správnych súdov preskúmať napr. rozhodovanie orgánov činných v trestnom konaní, konanie prokuratúry pri výkone netrestného dozoru podľa § 20 a nasl. zákona o prokuratúre, verejného ochrancu práv, Ústavného súdu SR, Národnej rady SR atď.

36. Otázku, ktorú správny súd skúma, pri predmete prieskumu, je jeho zákonnosť. Z hľadiska preskúmania zákonnosti možno rozlišovať skúmanie súladu s procesnoprávnymi normami a hmotnoprávnymi normami. Nezákonnosť spôsobená rozporom s procesnoprávnymi normami môže byť založená na 1. absencii príslušnosti orgánu verejnej správy, 2. nezákonne obsadenom orgáne verejnej správy, 3. nedodržaní zákonom ustanoveného postupu v administratívnom konaní a po 4. nedodržaní zákonom ustanovenej formy správneho aktu. Absencia príslušnosti orgánu verejnej správy má podľa právnej teórie za následok tzv. ničotnosť vydaného správneho aktu, čo znamená, že na takýto správny akt sa ex offio hľadí, ako keby nebol vydaný, ide o osobitnú podskupinu nezákonnosti (§ 191 ods. 1 pís. a) a b) SSP). Právna teória považuje za ničotný správny akt, ktorý trpí vadami takej intenzity, že už vôbec nemožno o správnom akte hovoriť. Typicky sú takými vadami neexistencia zákonného podkladu pre rozhodnutie, nedostatok právomoci, najťažšie vady príslušnosti, absolútny nedostatok formy, absolútny omyl v osobe adresáta, neexistencia skutkového základu spôsobujúca bezobsažnosť, požiadavka trestného plnenia, požiadavka plnenia fakticky nemožného, neurčitnosť, nezmyselnosť či neexistencia vôle. V odbornej právnickej literatúre prevažuje názor, že nulita aktu nastáva z dôvodu neexistencie kompetencie správneho orgánu právny akt vydať, absolútneho nedostatku predpísanej formy, absolútneho omylu v osobe adresáta aktu, založenia požiadavky fakticky nemožného plnenia, neurčitosti či nezmyselnosti aktu. Ak ide o nulitné rozhodnutie alebo opatrenie, resp. ak napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie vydal nepríslušný orgán verejnej správy, správny súd takéto rozhodnutie rozsudkom zruší. Logicky v takomto prípade zväčša neprichádza do úvahy vrátenie veci na ďalšie konanie (komentár k Správne súdne poriadku, Baricová a kol., C. H. Beck, 2018, str. 943).

37. S poukazom na § 177 ods. 1 SSP sa správnu žalobou môže žalobca domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánov verejnej správy alebo opatreniu orgánov verejnej správy.

38. Z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že žalobkyňa v žalobe označila žalovaného - Technické služby mesta Prievidza, s.r.o., so sídlom Košovská 1, Prievidza, pod IČO: 31579183, vo vzťahu k nemu sa domáhala „, zrušenia označených rozhodnutí, opatrení “. Ide o právnickú osobu, zapísanú v obchodnom registri SR a z tohto dôvodu bolo potrebné ustáliť, či v danom prípade ide o žalovaného, ktorý je orgánom verejnej správy v zmysle ustanovenia § 4 písm. d/ SSP (keďže nejde o orgán verejnej správy v zmysle § 4 písm. a), b), c) a e) SSP).

39. Kasačný súd v tomto smere poukazuje na to, že Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na jednej strane tvrdí, že dotknutá právna úprava (zákon č. 135/1961 Zb., tzv. cestný zákon) sa zmieňuje o práve žalovaného zabezpečovať prevádzku parkovacích miest. Podľa úvahy krajského súdu sa tým rozumie len oblasť technického a materiálneho zabezpečenia prevádzky parkovacích miest na účely organizovania dopravy v obci a v tomto zmysle splnomocnenie prevádzkovateľa vydávať parkovacie karty (§6 ods. 3 VZN) treba vykladať len ako možnosť fakticky vydať žiadateľovi ním požadovanú parkovaciu kartu, ale až potom, ako o podanej žiadosti za zákonných podmienok rozhodne pravomocný orgán verejnej správy, ktorým môže byť len Mesto Prievidza ako správca miestnych komunikácií. Správny súd tiež konštatoval, že žalovaný sám už v prvom stupni rozhodol o žiadosti žalobkyne o vydanie parkovacej karty, konal mimo rámec svojich oprávnení, pretože ním vydané opatrenie označené ako odpoveď na žiadosť o vydanie rezidentskej karty - obyvateľ vydal v rozpore so zákonným splnomocnením orgán, ktorý na to nebol zo zákona oprávnený. Na druhej strane správny súd rozhodol o zrušení tzv. „, rozhodnutí žalovaného č. 7/001/2016/Bk zo dňa 11.01.2016 a č. 46/012/2016Bk zo dňa 02. februára 2016“ a vrátení veci žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie s tým, že v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalovaný má postúpiť žiadosť žalobkyne o vydanie parkovacej karty na rozhodnutie mestu Prievidza.

40. Podľa názoru kasačného súdu, nie je zrejmé na základe akých konkrétnych právnych úvah správny súd postupoval, keď tvrdí, že žalovaný má len materiálno-technicky zabezpečovať prevádzku parkovacích miest na účely organizovania dopravy v obci a na druhej strane správny súd označené rozhodnutia (opatrenia) zrušil a vrátil žalovanému na ďalšie konanie. V odôvodnení rozsudku konštatoval, že žalovaný má postúpiť žiadosť žalobkyne o vydanie rezidentskej karty - obyvateľ mestu Prievidza.

41. Správny súd neuviedol, na základe akého konkrétneho postupu, akých zákonných ustanovení, resp. iných, teda na základe akých ust. zákona, pravidiel má žalovaný žiadosť žalobkyne o vydanie rezidentskej karty - obyvateľ postúpiť mestu Prievidza. Nie je zrejmé, či na strane žalovaného ide podľa správneho súdu o orgán verejnej správy s poukazom na § 4 SSP. Z tohto dôvodu správny súd v prvom rade posúdi, či na strane žalovaného ide alebo nejde o rozhodovanie orgánu verejnej správy s poukazom na §§ 3, 4 a 6 SSP. Uvedené posúdi s poukazom a v kontexte zákona č. 135/1961 Zb. a tiež prijatého všeobecného záväzného nariadenia Mesta Prievidza č. 153/2014.

42. Z tohto dôvodu, rozhodnutie správneho súdu nie je vydané v súlade so zákonom a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP), keď nie je z rozsudku správneho súdu vôbec zrejmé či išlo vôbec o rozhodovanie orgánu verejnej správy. Táto základná otázka v rámci konania pred správnym súdom, napriek námietke zo strany žalovaného nebola posúdená, pričom správny súd na ňu reagoval tak ako bolo vyššie konštatované naviac nezrozumiteľne, keď konštatoval na strane žalovaného len materiálno- technické zabezpečenie prevádzky parkovacích miest na účely organizovania dopravy v obci a na druhej strane rozhodol o zrušení označených rozhodnutí žalovaného s konštatovaním postúpenia žiadosti žalobkyne samotnému Mestu Prievidza..

43. Z týchto dôvodov bolo potrebné rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie, podľa § 462 odsek 1 SSP.

44. Z dôvodu, že kasačný súd zrušil rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

45. S poukazom na § 469 SSP podľa ktorého ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a k vráteniu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, krajský súd aj orgán verejnej správy sú viazaní právnym názorom kasačného súdu.

46. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.